

Zimski žarki.

Zložil Oto Zupančič.

1.

Nad mestom belim dremlje težek,
Oblačen dan.
Po ulicah se opotekam jaz,
Obupa pijan.

. . . Ti bela lilija

Vograjku varnem na zelenem holmci!
V srebrno čašico svetlobo zlato
Si stregla ob žarečem solnci.

Ti verovala si
V nebeški raj

In v njega blaženost,
Njega sijaj
Nekdaj, nekdam . . .

A zdaj, a zdaj . . .

Nad mestom belim dremlje težek,
Oblačen dan,
Po ulicah se opotekam jaz,
Obupa pijan.

2.

In nikjer, nikjer tolažbe
Duši ni potrti.
Stud v življenju, gnus v nasladah —
A po smrti?

Bo-li duh v višine vzplaval,
V blaženi, razkošni Eden?

Bo-li po teminah taval,
Luči željen, a nevreden?
Bo-li pod gomilo spaval
Sen nevzdramen, pokoj veden?

Ah, ne dajte mi pištole —
Jaz sem preveč radoveden . . .

3.

Divje polje duša moja,
Sili k tebi — daleč, daleč —
Albertina.

In oblaki hudourni
In vetrovi šumni, burni
Dušo mojo spremljajo
K tebi, Albertina.

Okna so zažvenketala,
Vzganile so se gardine,
Luč na mizi je vgasnila —
Duša moja planila je
K tebi, Albertina.

Ti si moja, ti si moja!
Kaj trepečeš? Ti si moja!
Daj, napolni vnovič čašo,
Da se peni, da iskri se —
Vriskajoča duša moja
Pije jo na dušek ves.

In pijana spet se vrne
Ven, v viharja črno grozo,
In pijana blodi z vetrom
Nad šumečimi lesovi,
Nad bučečimi valovi
Prosta, prosta!

4.

Vrt mojih sanj je ležal pred menoj,
Želja cvetočih in kipečih nad,
Nad njim so letali mrakovi črni.
A jaz sem plakal in iztezal roke,

Bil se na prsi, padal v rosno travo —
Zaman — izgnan:
Iz teme bliska se kerubov meč!

Jaz hočem, hočem!

V visokem loku je zakravel
Polnočni vzduh . . . Mrakovi so zbežali,
S perotmi plašno frfotaje . . .

Vrt mojih sanj je ležal pred menoj:
Plameni so podili se po njem.
Aj, to je bila divja orgija,
To bil je bakhanal nebrzdanih strasti!
Deviške brezice — kako žare!
Parfumovane tamariske in
Aristokratsko samujoče teje

Udale so se vročemu objemu.
In v nunskih srcih spokornic cipres
Zavrelo je pregrešno poželjenje —
Proč samostanska halja, pajčolan!

Minilo je. Pepela vročega
Si trosim na razmršene lase.

Ni treba, kerub!
Čemu nazaj na pusto pogorišče?!

5.

Absintsko-meglen večer na Ringu.

Kot bi viseli zlati sadovi,
Jasni sadovi z golih vej . . .
Kot bi vabili in se ponujali:
Trgaj in jej!

Trgal bom trgal z rokami željnimi
Jasni, zlati sad,
In utešil bom svojega srca
Koprneči glad.

Luči, luči! Bisernih žarkov!
Več, še več! Do vrha!
Dajte mi čašo polno svetlobe —
Ex! To se pravi: do dna!

. . . Srce, ti moje mlado srce,
Ne obupuj!
Dokler si lačno, dokler si žejno,
Vase veruj!

Ah, ti bori . . .

Ah, ti bori, moji bori
Vnovič zaduhteli so,
Glasno na zeleni gori
Ptički jim zapeli so. —

Vnovič skozi temne veje
Solnce je prodiralo,
Vedno slabše, počasneje,
Kakor da bi vmiralo. —

In potočka pesmi rahle
V dalji so pojemale,
Vetrnice se nadahle
Ob-njih so objemale.

Ah, pihljali so, vršali
Vetrci lahno, lahno —
Tiho bori tu so stali,
Plul mir božji nad zemljo . . .

Aleksandrov.

